

volacího rekurenta, že platební výměr není způsobilým exekučním titulem, ježto platební výměry o pojistném nositelů sociálního pojištění jsou exekučním titulem teprve podle zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., kdežto vymáhané nedoplatky pojistného pocházejí ještě z doby před účinností uvedeného zákona. Platební výměry o pojistném byly exekučním titulem již podle zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n. (§ 175 uvedeného zákona) a byl tento exekuční titul takto zákonem čís. 23/28 do § 1 ex. ř. zařaděn (srovnej vládní návrh zákona 23/28 z roku 1926 tisk čís. 123, zprávu ústavně právního a rozpočtového výboru senátu z roku 1927 tisk čís. 364).

Čís. 8390.

Uschování zabavených předmětů není zvláštním exekučním prostředkem exekuce na movitosti aniž podmínkou platnosti zabavení. Jest jen úkonem ochranným, jenž se povoluje k zvláštnímu návrhu vymáhajícího věřitele. Do usnesení, jímž bylo povoleno uschování zabavených předmětů, není rekurs přípustným (§ 289 ex. ř.). Tím, že soud exekuci povolující nevyhověl návrhu na uschování zabavených svršků, není exekučnímu soudu zabráněno, by k novému návrhu vymáhajícího věřitele uschování nepovolil.

(Rozh. ze dne 19. října 1928, R I 758/28.)

Obchodní soud povolil exekuci zájmem a uschováním svršků, avšak napotomním usnesením ze dne 17. dubna 1928 povolil exekuci jen zabavením, nikoliv i uschováním svršků, o čemž zpravil exekuční soud. Exekuční soud nařídil uschování zabavených svršků. Rekurs do tohoto usnesení rekursní soud odmítl. Důvody: Neprávem poukazují stěžovatelé na usnesení obchodního soudu v Praze ze dne 17. dubna 1928, vyvozující z něho, že byl tímto usnesením exekuční soud vázán a neměl povolit uschování zabavených věcí, neboť návrh na uschování může býti podán přímo u exekučního soudu, tento rozhoduje o něm zcela samostatně a může uschování povolit i při exekuci k zajištění (min. nař. ze dne 3. prosince 1897, čís. 25.801, čís. 44). Ježto však podle § 289 ex. ř. není přípustným rekurs do usnesení, kterým bylo nařízeno, by byly uschovány zabavené předměty, bylo rekurs jako nepřípustný odmítnouti, když již první soud tak neučinil (§ 523 c. ř. s. a § 78 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Uschování zabavených předmětů není zvláštním exekučním prostředkem mobilární exekuce (§ 249 ex. ř. opakem), aniž podmínkou platnosti zabavení. Jest jen úkonem ochranným, který se povoluje

k zvláštnímu návrhu vymáhajícího věřitele. Příslušným, povolití uschování, jest soud exekuci povolující, je-li zároveň soudem exekučním, jinak jen do doby, dokud dožádání o výkon exekuce u jiného soudu (exekučního) nebylo vypraveno. Po té jest příslušným jen soud exekuční. V tomto případě povolil obchodní soud v Praze jako soud exekuci povolující usnesením ze dne 3. dubna 1928 kromě zájmu také uschování zabavených věcí, avšak usnesením ze 17. dubna 1928 doplnil, správně opravil původní usnesení v ten rozum, že se povoluje exekuce jen zabavením svršků, nikoli také uschováním, o čemž byl zpraven soud exekuční. Vymáhající věřitelka na to zvláštním návrhem po výkonu zájmu zažádala o povolení uschování zabavených svršků přímo u soudu exekučního, tedy u soudu toho času k povolení uschování jediné příslušného. Povolil-li tedy tento soud uschování, jest rekurs ve smyslu § 289 ex. ř. vyloučen a právem jej rekursní soud jako nepřipustný odmítl (§§ 523 c. ř. s. a 78 ex. ř.), nepustiv se do řešení otázky, zda návrhu na povolení uschování bylo vyhověno právem a zda měla býti aspoň vymáhající věřitelce uložena jistota.

Čís. 8391.

Bylo-li udělení stavebního povolení obcí v Čechách učiněno závislým na bezplatném odstoupení částí pozemku ke zřízení veřejné cesty, nemůže se obec domáhati splnění tohoto závazku pořadem práva, třebaže pozemek napotom přešel na jiného.

(Rozh. ze dne 19. října 1928, Rv I 2017/27.)

Žalobě městské obce J. v Čechách proti žalované, by byla uznána povinnou podepsati prohlášení, jímž svoluje, by bylo provedeno rozdělení parcely, by část parcely byla bez závad odepsána a připsána do veřejného statku, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro nepřipustnost pořadu práva.

Důvody:

Předem jest se obíratí otázkou, zda jde o nárok veřejnoprávní či soukromoprávní. Nesporno jest, že žalovaná jest knihovní vlastnicí nemovitosti zapsané ve vložce čís. 2246 pozemkové knihy na základě příklepu ze dne 26. června 1917. K této nemovitosti patří pozemková parcela čís. kat. 515/5. Žalobkyně tvrdí, že dřívější vlastník František Š. proti němuž bylo provedeno dražební řízení, chtěl v roce 1896 stavěti dům na sousední parcele čís. kat. 515/6, že udělení stavebního povolení bylo učiněno závislým na bezplatném odstoupení sporného dílce parcely čís. kat. 515/5, že proto František Š. věnoval žalující obci tento